

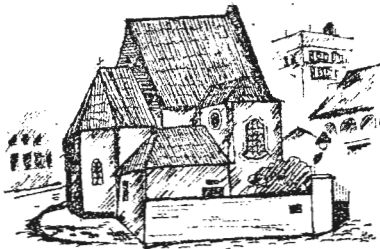
Pozdrav ze starého kostelíka

Měl jsme v pátek 11. srpna v našem starém kostelíku Jana Kř. na Malé Straně krásnou pobožnost. Třeba to byl všední den a už večer — bylo nám jako o neděli svatodušní. Ti, kdo tu byli a nezáleží na tom, jak byli staří a odkud byli — jistě slyšeli vanout Ducha svatého a viděli před sebou ozářenou cestu, o které bratr patriarcha četl z Janova evangelia ve čtrnácté kapitole, ve verších čtvrtém až šestém. Slyšet o cestě, to je vždycky doušek velké radosti, neboť to slovo není ledajaké. Kdo někdy bloudil v lese nebo v horách nebo docela sám v sobě, poznal, co to je za radost najít cestu. Kolikrát asi náš starý kostelíček slyšel už mluvit o cestě, a kolikrát viděl, jak lidé toto slovo s radostí slyšeli.

Je to vlastně slovo největší chvály, třeba je takové obyčejné a prosté. Jan jistě věděl, proč právě toto slovo o Ježiši Kristu dal do evangelia, které nese jeho jméno. Stoupali jsme všichni v tento večer po této cestě a drželi se Ježiše. Víra je velký dar a Ježiš Kristus je velký přítel.

Také se tu tento večer krásně zpívalo. Říkám krásně, protože to byl zpěv od srdce a šel k srdci. Zpívaly se samé nové písně, které mají jiný rytmus, než na jaký jsme zvyklí. Je

v těch písních cosi silného, jako vlna za vlnou se to žene a jde srdcem. Víte, co nejvíce ubližuje tomu, že není náš život stále krásnější? Lhostejnost. Pohled na náboženství, ve kterém srdce okoralo, je velmi smutný. V tento večer všechno vonělo lé-

tem, létem Božím, podobným létu venku, kde se právě pilně sklízí nové zrno. Jaká je to radost denně slyšet, kde všude už sklídili a jak si všichni svorně — věřící nebo nevěřící — říkáme, že bychom měli těžký hřích na svědomí, kdybychom nešli až do posledních sil za touto svou letní povinností. V tuto chvíli, ve které jistě každý ztratil pocit osamocení — vysluhovala se také večeře Páně. My křesťané musíme být stále velmi šťastnými lidmi, když nepřetržitě odněkud slyšíme slovo o lásce

a když se můžeme oprít o tu největší lásku, která je v Ježiši Kristu. Večeře Páně je veliká chvíle — Ježiš přichází k člověku. Čím nám bylo i tento večer těch několik slov, která Ježiš řekl v jeruzalémském večeřadle! Je to velká moudrost, která platí i v naší době. Jdi a lámej svůj život! Buď se všemi lidmi v jednotě! Přestaň myslet jen na sebe a žij pro lidi, kteří jsou kolem tebe! Staň se chlebem!

Tento večer ve starém kostelíku, který mi vnukl tato slova vyznání a zpovědi, začal křtem mladé dívky. Ježiš Kristus dostal novou vyznavačku — mohli bychom říci, kdybychom měli víru prvňáků křesťanů. A čím končil? Svatebním požehnáním. Patriarcha církve mnoho snoubencům o lásce nevypravoval. Kdo umí mlčet, odevzdává svou věc Bohu. Manželství? To je požehnané opření se dvou lidí o sebe.

Téměř dvě hodiny trvalo toto setkání pod starobytlou střešou Božího domu. Venku už potemněl srpnový večer a blížil se nočním stínům. Lidé si podávali ruce. Pak tma zalila prostory kostelíka, jehož obrázek s rokem 1142, kdy se první objevilo jeho jméno v českých dějinách, dostali účastníci na památku jako dar patriarchy. Blažený ten, kdo v tento večer viděl duchové ruce, které se vztahují v míru a pokoji nad hlavami všech lidí.

BOHUSLAV LOHNISKÝ

2481/35 1972
Pocina 4252
20/04